

Sygn. akt II CSK 12/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku M.P.

przy uczestnictwie P.D., H.A.D., M.D., B.S., M.M., Gminy Miasto S.

i

Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta S.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 27 lipca 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Gminy Miasta S. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł oraz na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 540 (pięćset czterdzieści) zł.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawczyni M.P. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 lipca 2018 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne zostało sprowadzone do dwóch pytań: „czy obecnie obowiązujące przepisy Rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 kwietnia 1999 r. w sprawie rozgraniczenia nieruchomości stanowią przeszkodę dla przyjęcia, iż betonowy słup z krzyżykiem - odpowiadający swym wyglądem innym słupkom znajdującym się na tej samej działce, których charakteru jako znaków granicznych nikt nie kwestionuje - może być uznany jako znak graniczny, w sytuacji braku jego stabilizacji” oraz „czy właściciel nieruchomości może ponosić jakiekolwiek konsekwencje utraty przez organy administracji publicznej dokumentów ewidencyjnych dot. nieruchomości objętej wnioskiem o rozgraniczenie, bez istnienia których wnioskodawca został de facto pozbawiony wykazania istnienia okoliczności, z których wywodzi dla siebie skutki prawne.”

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, IC BSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Odnosząc się do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że wywód zawarty w skardze kasacyjnej pozbawiony jest pogłębionej argumentacji dotyczącej możliwych rozstrzygnięć przedstawionych kwestii w sposób oderwany od okoliczności konkretnej sprawy, a zatem nie daje podstaw do stwierdzenia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Należało ponadto zauważyć, że uzasadnienie występowanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. sprawdzało się w istocie do kwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, co w postępowaniu ze skargi kasacyjnej jest nieodpuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się również na oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK

218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżąca nie przedstawiła jednak wyводу prawnego przekonującego o widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wnioski uczestników postępowania zawarte w odpowiedziach na skargę kasacyjną złożone przez Gminę Miasto S. oraz Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej reprezentującą Skarb Państwa - Prezydenta Miasta S., Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 5 pkt 2 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).